

Arrest

nr. 284 459 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2010 diende de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.
Op 12 april 2011 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij geweigerd.
Op 11 juni 2011 diende de verzoekende partij tegen voormelde weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Op 15 juli 2011 werd het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 64 915 verworpen.

Op 8 september 2011 besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 7 november 2015 werd er door de politie een administratief verslag opgesteld wegens openbaar dronkenschap. Dezelfde dag werd aan de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd hetwelk aan de verzoekende partij op dezelfde dag nog werd betekend (bijlage 13).

Op 3 maart 2021 diende de verzoekende partij bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Truiden een aanvraag tot wettelijke samenwoning in met mevrouw P. E.

Na negatief advies van het Parket werd de wettelijke samenwoning op 24 september 2021 door de gemeente Sint-Truiden geweigerd.

Op 17 augustus 2022 besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 17 augustus 2022 besliste de gemachtigde tevens tot het opleggen van een inreisverbod gedurende twee jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing.

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Sint-Truiden op 17.08.2022 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.-B. (...)

voornaam : L. A. (...)

geboortedatum : X

geboorteplaats : S. (...)

nationaliteit : Ghana

In voorkomend geval, alias: A. A. (...) "27.07.1980 van Ghanese nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.08.2022 gaat gepaard met dit Inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een Inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2015 dat hem betekend werd op 07.11.2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op Illegale wijze In België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een Inreisverbod van 2 Jaar proportioneel.

Betrokkene kwam in België aan op 22.08.2010 en diende op 15.12.2010 een verzoek tot Internationale bescherming In. Hij was niet In het bezit van een geldig paspoort. Op 12.04.2011 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd door het CGVS. Op 11.06.2011 diende hij een beroep In tegen deze beslissing bij de RvV. Dit beroep werd verworpen door de RvV op

15.07.2011. Op 08.09.2011 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies). Deze beslissing kon niet betekend worden via de gekozen woonplaats aangezien betrokkene deze reeds had verlaten. Op 07.11.2016 werd een administratief verslag opgesteld (met PV-nummer: GE.55.LA.081205/2015) door de politie van Gent naar aanleiding van openbare dronkenschap. Dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld aangezien de betrokkene zich in onwettig verblijf bevond. Deze beslissing werd onmiddellijk betekend. Op 16.01.2019 werd zijn huidige paspoort afgeleverd te Brussel. Op 03.03.2021 diende betrokkene een aanvraag tot wettelijke samenwoning in bij de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Truiden met mevrouw E. P. (...) ("29.07.1967 van Belgische nationaliteit"). Na negatief advies van het Parket werd de wettelijke samenwoning op 24.09.2021 geweigerd door de gemeente Sint-Truiden.

Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben, mevrouw E. P. (...), en geen kinderen. Betrokkene deed op 03.03.2021 in Sint-Truiden een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (E. P. (...)) ("29.07.1967"). Op 24.09.2021 weigerde de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Truiden de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als mevrouw E. (...) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw E. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zij kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden tijdens een eventuele scheiding. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Artikel 74/11, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet; De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling; Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven);

2. De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven, de formele motiveringsplicht gaat een stap verder en vereist dat die motieven terug te vinden zijn in de bestuurlijke beslissing zelf (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143). Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terzake te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt. Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurshandelingen. De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden. In de Commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de

motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing. De naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: "toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen" (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842). De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole". "De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737). E. Cerexhe en J. Vande Lanotte hebben herhaaldelijk gesteld dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en waarbij de overheid een grote appreciatiemarge beschikt. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842). Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

4. *Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).*

5. *Volgens de rechtspraak van de RvV is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, "wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing" (RvV 31 augustus 2015, nr. 151.460).*

6. *De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:*

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: ...

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State zijn de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod echter twee afzonderlijke beslissingen (zie RvS 30 mei 2017, nr. 238.349), en dienen zij dus ieder afzonderlijk afdoende gemotiveerd worden. In casu is dit echter niet gebeurd. Het inreisverbod van 2 jaar is louter het resultaat van een knip- en plakwerk van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de "relevante" passages uit het bevel in exact dezelfde volgorde in de motivering van het inreisverbod worden hernomen. Dit getuigt van het gebrek aan zorgvuldigheid waarmee verwerende partij de bestreden beslissing heeft voorbereid. De enige relevante passage die niet rechtstreeks en integraal uit het bevel om het grondgebied te verlaten komt is zeer summier en stelt dat: "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2015 dat hem betekend werd op 07.11.2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en gelet op de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om te begrijpen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd, en al helemaal waarom een duur van twee jaar passend zou zijn. 7. Deze motivering is niet volledig, afdoende en concreet en beantwoordt dus ook niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Op geen enkele wijze wordt meegedeeld hoe de beoordeling van 2 jaar tot stand is gekomen. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd indien geen vroegere verwijderingsbeslissing werd uitgevoerd. De Dienst Vreemdelingenzaken dient echter te motiveren omtrent de duur van het inreisverbod. Ook wanneer een duur van 2 jaar wordt opgelegd, dient de Dienst vreemdelingenzaken te motiveren ten aanzien van de duur (RvV, 12 november 2014, nr. 133.049) Het bestreden inreisverbod bevat echter exact dezelfde motivering als diegene die terug te vinden is in het bevel om het grondgebied te verlaten. Men kan dus moeilijk voorhouden dat een specifieke motivering werd gegeven ter ondersteuning van het inreisverbod en de reden van de opgelegde duur. De enige relevante passage die niet rechtstreeks en integraal uit het bevel om het grond te verlaten is overgenomen, is een volstrekt type-motivering. Deze motivering van de beslissing is dus manifest onvoldoende. Dit is duidelijk niet afdoende om verzoeker in staat te stellen om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen. Derhalve is de beslissing in strijd met de formele motiveringsplicht.

8. Artikel 74/11, § 1, eerste lid stelt nochtans dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De bestreden beslissing meldt dat naar aanleiding van openbaar dronkenschap een administratief verslag werd opgemaakt door de politie van Gent op 07.11.2015 op welke dag ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dit feit van dronkenschap is het enig strafrechtelijk gegeven in het dossier van verzoeker, een feit voor het welke hij niet vervolgd is. Meer zelfs, verzoeker is op geen enkel ogenblik vervolgd of veroordeeld geweest en het gaat om een eerder banaal feit dat bovendien in de 7 jaar die intussen zijn verlopen nooit de verwerende partij in actie heeft gebracht. In die zin is het dan ook moeilijk te begrijpen waarom nu een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd. Daarnaast wordt melding gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 08.09.2011, doch dit werd nooit betekend. Uit de elementen van het dossier komt dus naar voren dat de duur van het inreisverbod van twee jaar enkel gemotiveerd is door één niet betekend en één betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Dit geldt niet als een afdoende motivering. Uw Raad oordeelde in zijn arrest van 17 december 2014 met nr. 135 170 dat: “Het gegeven dat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om België te verlaten komt neer op het geen gevolg geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wat wel een verklaring vormt waarom een inreisverbod wordt opgelegd maar tegelijkertijd niet de verklaring kan vormen waarom dan een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.” In de desbetreffende zaak werden drie bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen, in casu gaat het er om twee, waarvan één niet betekend is. Het gaat hier dus zonder meer om een gelijkaardig geval. Om dezelfde gebrekkige motivering dient de beslissing dan ook mutatis mutandis vernietigd te worden. Het administratief verslag naar aanleiding van openbaar dronkenschap dat tot geen enkel vervolging of veroordeling heeft geleid, wordt in de beslissing vermeld, doch kan ook niet als element ter verantwoording van twee jaar inreisverbod in aanmerking worden genomen, minstens blijkt nergens uit de bestreden beslissing hoe dit dan wel het geval zou zijn of wordt er concreet gemotiveerd dat dit feit in oorzakelijk verband staat met de opgelegde duur. De beslissing steunt dus niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, daar de motivering omtrent de duur van het inreisverbod niet afdoende is. De bijlage 13sexies ten aanzien van verzoeker moet dan ook vernietigd worden. Verzoeker wenst in deze nog te onderlijnen dat hij op 17.08.2022 zelf naar de politiediensten van Sint-Truiden is gegaan nadat deze de dag eerder bij hem waren langs geweest toen enkel mevrouw E. (...) thuis was. Verzoeker toont op deze wijze respect voor de Belgische rechtsorde en bereidwilligheid mee te werken met de Belgische overheidsdiensten.

9. De verwerende partij heeft bovendien geen correcte beoordeling gemaakt van de gevolgen van het inreisverbod op het familieleven van verzoeker, in strijd met artikel 8 EVRM. Sinds februari 2018 woont verzoeker samen met mevrouw E. (...). In het kader van hun verklaring van wettelijke samenwoning delen zij dit mee. Uit een buurtonderzoek blijkt dat eveneens hun burens hiervan op de hoogte zijn. Zij hebben dus meer dan 4 jaar effectief samengewoond. Verwerende partij diende hiervan op de hoogte te zijn gezien zij weet heeft van de geweigerde inschrijving van de wettelijke samenwoning zoals blijkt uit de beslissing en toegang tot het dossier. Verzoeker heeft in zijn verklaringen ook aangegeven een relatie te hebben met mevrouw E. (...), van Belgische nationaliteit. Verwerende partij had bijgevolg de

plicht om na te gaan of een inreisverbod van 2 jaar in overeenstemming is met zijn recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zoals hij dit nu reeds meer dan 4 jaar met haar beleeft.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580). Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). In de tweede plaats dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privé-/ en of familieleven. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Met betrekking tot dit laatste stelt de Raad het volgende:

“Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland(GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).” (zie RvV, nr. 165.580, 12 april 2016). Bij het uitvaardigen van een beslissing dient dus een juist evenwicht te worden geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en het beoogde doel van de Belgische Staat (zie ook R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RvV, nr. 14250 van 17 juli 2008). Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker. De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

10. Met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 EVRM is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben, mevrouw E. P. (...), en geen kinderen. Betrokkene deed op 03.03.2021 in Sint-Truiden een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (E. P. (...))° 29.07.1967). Op 24.09.2021 weigerde de burgerlijke stand van de gemeente Sint-truiden de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van

een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als mevrouw E. (...) wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont de betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw E. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zij kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden tijdens een eventuele scheiding. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. ”

Deze motivering kan onmogelijk worden aanvaard als afdoende om te voldoen aan de vereisten van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing geeft louter een feitelijke uiteenzetting van verzoekers gezinsleven sinds 03.03.2021 in relatie tot artikel 8 EVRM, zonder dus concreet alle individuele feitelijke elementen van verzoekers situatie te onderzoeken. Zo wordt in zijn geheel geen rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeker reeds 4 jaar samenwoont met mevrouw E. (...). In deze wenst verzoeker ook op te merken dat de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Truiden inzake de verklaring van wettelijke samenwoning nog niet bevestigd is door een vonnis met kracht van gewijsde. Ten slotte is de vaststelling van de verwerende partij dat “Het loutere feit dat mevrouw E. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana.” volstrekt onjuist. Immers, zoals uiteengezet hierboven, kan het recht op een gezinsleven enkel ingeperkt worden op grond van één van de rechtvaardigingsgronden van artikel 8 § 2 EVRM indien dit noodzakelijk is in een democratische samenleving. Uit de bestreden beslissing blijkt echter op generlei wijze dat een concrete belangenafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Staat heeft plaatsgevonden. Alvorens tot een dergelijke afweging te kunnen overgaan moet de verwerende partij zich inlichten over de situatie van de betrokkenen : hoe kan zij anders een afweging maken zonder de precieze elementen te kennen die van belang zijn. Dit is verder allesbehalve zorgvuldig. Mevrouw E. (...) is immers 55 jaar en werkt reeds 30 jaar als verpleegkundige in het RZ Tienen. Stellen dat zij vrijwillig naar Ghana kan gaan, is allesbehalve evident. De mogelijkheden om de gevolgen van een scheiding te verzachten, worden dan ook beter voorgesteld dan deze in concreto zijn. Na meer dan vier jaar samen te hebben gewoond, wordt verzoekers recht op een privé- gezinsleven dan ook ongerechtvaardigd geschonden doordat geen correcte in concreto belangenafweging werd gemaakt. Een termijn van twee jaar is heel lang en niet verantwoord in het licht van het recht op familieleven. Ook met de leeftijd van de betrokkenen is geen rekening gehouden (naar relatie toe, mogelijkheden tot het opnieuw vinden van werk enz...). Het niet opnemen van deze essentiële elementen maken ook een schending uit van de formele én materiële motiveringsplicht, als ook van de zorgvuldigheidsplicht. Hierbij wenst verzoeker ook te herhalen dat hij nooit bij enige vervolging of veroordeling betrokken is geweest gedurende zijn meer dan 10-jarige verblijf in België. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM daar geen correcte belangenafweging is gemaakt, alsook met het de formele én materiële motiveringsplicht.

Besluit:

Het middel is in zijn geheel gegrond is, en de bijlage 13sexies ten aanzien van verzoeker dan ook moet vernietigd worden.”

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd op basis van de vaststelling dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarbij hem geen termijn

werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Verweerder heeft tevens aangegeven van oordeel te zijn dat het opleggen van een inreisverbod niet leidt tot een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verder heeft verweerder uitdrukkelijk gesteld dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, om de omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken in aanmerking te nemen bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. Verweerder heeft duidelijk aangegeven op grond van welke wetsbepaling en feitelijke vaststelling hij meende een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te kunnen nemen. Verweerder heeft ook gemotiveerd waarom hij in het specifieke geval van verzoeker opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Aangezien verweerder verzoekers specifieke situatie in aanmerking nam en hiernaar verwees kan de voorziene motivering niet worden afgedaan als een typemotivering. Er moet daarenboven worden gesteld dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verweerder heeft opgemerkt dat het Parket van Hasselt heeft vastgesteld dat verzoeker een wettelijke samenwoning wou registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat hij geen medische problemen heeft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 van 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 van 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Verzoeker betoogt dat er sprake zou zijn van een gebrek aan zorgvuldigheid in die zin dat “het inreisverbod louter het resultaat is van knip-en plakwerk van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de “relevante” passages uit het bevel in exact dezelfde motivering in van het inreisverbod worden hernomen”. Het zou voor de verzoeker bijzonder moeilijk te begrijpen zijn waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd, en al helemaal waarom een duur van twee jaar passend zou zijn.

De Raad wijst erop dat in het inreisverbod wordt toegelicht waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod.

De Raad merkt op dat verzoeker zélf opmerkt dat de motivering niet identiek is aan de motivering van de bijlage 13septies van 17 december 2022. De bestreden beslissing bevat volgende passage die niet is opgenomen in de motivering van de bijlage 13septies:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2015 dat hem betekend werd op 07.11.2015.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De motivering is dus geen typemotivering. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 7 november 2015 betekend werd, waardoor aan de voorwaarde uit artikel 74/11, §1, °2 van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod voor maximaal drie jaar voldaan werd. Dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2011 nooit aan verzoeker werd betekend, is irrelevant. Immers wordt op 7 november 2015 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd dat wél aan verzoeker werd betekend. De Raad wijst erop dat ook werd voldaan aan de voorwaarden uit 74/11, §1, °1 van de Vreemdelingenwet, aangezien in de bijlage 13septies geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met alle feitelijkheden en met het beweerde gezinsleven van de verzoeker: *“De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als mevrouw E. (...) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw E. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zij kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden tijdens een eventuele scheiding. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Het moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verwijst in het kader van een beschermenswaardig gezinsleven naar de duurzame relatie die hij zou onderhouden met P. E. Volgens verzoeker zou door de gemachtigde met deze relatie onvoldoende rekening gehouden zijn. Verzoeker stelt dat zij al vier jaar als koppel samenwonen en dit ook zou blijken uit het buurtonderzoek dat uitgevoerd is in het kader van een onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand naar een schijn wettelijke samenwoning. De gemachtigde zou met dit buurtonderzoek geen rekening gehouden hebben in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoonst van verzoeker en P. E. op 24 september 2021 weigerde te registreren. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoeker tegen voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep aantekende waardoor kan aangenomen worden dat hij in voormelde weigeringsbeslissing berustte. De gemachtigde heeft derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoonst een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van

artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt louter dat het niet evident is dat P. E. hem vrijwillig naar Ghana zou vergezellen. Dit omdat zij 55 jaar is en reeds 30 jaar als verpleegkundige werkt in het RZ Tienen.

Met betrekking tot dit argument wordt geen enkel stavingstuk voorgelegd waardoor dit gegeven door de verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien verhindert de bestreden beslissing niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC